

Jacobus, de rechtvaardige

We beginnen met een tekst uit Marcus 6:3 waar iets staat over Jezus en Zijn broers en zusters:

Is Dit niet de timmerman, de Zoon van Maria en de Broer van Jakobus en Joses en van Judas en Simon? En zijn Zijn zusters niet hier bij ons?

Jezus leefde voor zijn 30^e jaar een leven als timmerman in Nazareth. "Is Dit niet de timmerman" staat er. Hij kende het leven van alledag: opstaan, eten, werken en weer thuis komen.

Hij groeide op in het gezin van Jozef en Maria en had vier broers en hij had ook zusters.

En er zijn twee halfbroers van Jezus, die later toen zij wedergeboren waren, een brief hebben geschreven namelijk Jakobus en ook Judas.

Toen Jezus zijn openbare bediening begon en o.a. boze geesten ging uitdrijven, dachten Zijn broers en Zijn zusters, dat hij

gek was geworden. We lezen dat in Marcus 3:20/21

20 En zij kwamen thuis; en er kwam opnieuw een menigte bijeen, zodat zij zelfs geen brood konden eten.

21 En toen Zijn verwanten dat hoorden, gingen zij eropuit om Hem tegen te houden, want zij zeiden: Hij is buiten Zichzelf.

Later kwamen Jakobus en Judas tot wedergeboorte en Jakobus was zelfs een geziene oudste in de eerste Christengemeente te Jeruzalem.

Er staat in Gal. 2:9 dat Jakobus, Cefas en Johannes daar steunpilaren waren.

Uit historische documenten weten we dat Jakobus in Jeruzalem woonde en dat hij een tragisch maar glorieus levenseinde beleefde.

Na de dood van Festus, de Romeinse gouverneur waar in het boek Handelingen ook over gesproken wordt en waar Paulus

voor terecht stond, was er een gat van 2 maanden waarin er geen Romeinse gouverneur was.

Daarna kwam in het jaar 62 na Christus een zekere Albinus als Romeins gouverneur aan de macht.

In die 2 maanden, dat er geen Romeinse gouverneur was, zagen de Joodse leiders van toen hun kans om de christenen aan te pakken en zelf de doodstraf te voltrekken.

In die maanden hebben ze Jacobus gevangen genomen en hem meegenomen naar het dak van de tempel. Ze zeiden zo ongeveer dit tegen hem: "Nu verloochenen je Christus, of we gooien je naar beneden".

Het antwoord en de uitroep van Jacobus was: "Ik zie de Zoon des mensen komen op de wolken des hemels!" Dus gooiden ze hem van het dak af.

Maar de tempel was niet zo hoog en hij overleed niet als gevolg van die val. Zijn armen en

benen waren gebroken maar hij leefde nog.

Daarna hebben ze hem gestenigd en we weten uit die historische documenten dat Jacobus toen dezelfde woorden heeft genoemd, die ook Jezus heeft genoemd namelijk:

"Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen".

Uiteindelijk kwam er iemand, die uit puur medelijden een groot stuk hout nam en daarmee zijn schedel insloeg, en toen stierf hij.

Toen zijn medegelovigen kwamen om zijn lichaam op te halen om hem een fatsoenlijke begrafenis te geven, waren ze verbaasd toen ze zijn knieën zagen, die normaal onder zijn mantel verborgen waren.

Ze keken naar zijn knieën die er uitzagen als de knieën van een kameel. Hier lag een man die veel tijd op zijn knieën had doorgebracht.

Jacobus had ook een bijnaam, namelijk Jacobus, de rechtvaardige. Hij ging vaak naar de tempel om te bidden en dan beled hij de zonden van het volk Israël en dat zij Jezus verworpen hadden.

Toen Jacobus jong was ging hij, net als Jezus, vaak naar de synagoge. De rabbi's van toen hanteerden verschillende stijlen van preken.

Eén van de stijlen was dat ze door de synagoge liepen en "hardop liepen te denken" dat wil zeggen, onder het lopen deelden ze woorden van wijsheid uit, pareltjes zoals die in de Spreuken van Salomo opgetekend staan.

Die manier van preken noemen ze de *charaz*.

Op die manier heeft Jacobus ook zijn brief opgebouwd. Hij heeft niet één vaste lijn in zijn brief maar deelt als het ware "pareltjes van wijsheid" uit, de *charaz*.

Eerst naar Jacobus 1:2/3

2 Acht het enkel vreugde, mijn broeders, wanneer u in allerlei verzoeken terecht komt.

3 Want u weet dat de beproeving van uw geloof volharding te weeg brengt.

Die uitspraak van Jacobus verrast ons. Op het eerste gezicht lijkt het tegenstrijdig met onze gevoelens.

Jacobus zegt: je moet over je verzoeken en beproevingen geen klaaglied aanheffen of medelijden opwekken bij jezelf of bij anderen, maar je moet er een positieve houding tegenover aannemen.

De apostel wenst zijn lezers *geluk toe met hun verzoeken en beproevingen*.

Ondanks al die velerlei verzoeken mogen u en ik als een blij en vreugdevol christen door het leven gaan.

Als ik geloof in nederlagen, dan heeft het geen enkele zin om die velerlei verzoeken voor enkel vreugde te houden. Hoe kan ik

dan als een zwak mens geloven in overwinning?

Ja, die overwinning is er door Jezus Christus zoals staat in 1 Cor. 15:57/58

57 Maar God zij dank, Die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus.

58 Daarom, mijn geliefde broeders, wees standvastig, onwankelbaar.

Jacobus heeft niet één vaste lijn in zijn brief maar deelt als het ware "parels van wijsheid" uit, de *charaz*.

We lezen nog zo'n wijsheid parel in Jacobus 1:14/15 waar staat:

14 Maar ieder mens wordt verzocht, als hij door zijn eigen begeerte wordt meegesleurd en verlokt.

15 Daarna, wanneer de begeerte bevrucht is, baart ze zonde, en wanneer de zonde volgroeid is, baart ze de dood.

U weet wat een twee onder één kap woning betekent. Je hebt zelf je eigen huis en naast je woont de buurman die ook zijn eigen huis heeft, maar wel tezamen onder één dak.

Onder hetzelfde dak hebben wij iemand anders wonen en dat is onze buurman, ons vlees, waar geen goed in woont.¹

Worden wij verzocht, dan komt dat niet uit mijn gezindheid voort, maar uit de gezindheid van mijn buurman.

De verzoeking dient zich aan. Maar door Christus in ons hebben wij daar geen boodschap aan.

Maar als wij de deur open doen en de buurman binnen laten, dan wordt de begeerte bevrucht en baart zij zonde.

De brief van Jacobus is van groot belang voor een ieder, die Christus wil navolgen.

¹ Romeinen 7:18